

আধুনিক কবিতাৰ ভাষা

আধুনিক কবিতাৰ ভাষা সাধাৰণ, সংক্ষিপ্ত, আৰু সৰ্বসাধাৰণ সমাজত প্ৰচলিত ভাষাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। এই ভাষাত প্ৰতীক, চিত্ৰকল্প, আৰু ধৰ্মপৰ্বতীয়তাৰ ব্যৱহাৰ দেখা যায়, যি আগৰ যুগৰ ঘন, কাব্যিক ভাষাৰ বিপৰীতে "ধূসৰ ভাষা"ৰ সৃষ্টি কৰে। আধুনিক কবিতাই বুদ্ধিমত্তা আৰু অধ্যয়নৰ ওপৰত বেছি গুৰুত্ব দি, অতি কাব্যিকতাৰ অৱসান ঘটাইছে।

ভাষাৰ মূল বৈশিষ্ট্যসমূহ:

সাধাৰণ আৰু সুলভ ভাষা:

আধুনিক কবিতাত সৰ্বসাধাৰণ মানুহে ব্যৱহাৰ কৰা ভাষাৰ প্ৰয়োগ দেখা যায়, যি আগৰ যুগৰ ঘন, কাব্যিক ভাষাৰ পৰা ভিন্ন।

সংক্ষিপ্ততা:

আধুনিক কবিতাৰ ভাষা সংক্ষিপ্ত, যাৰ ফলত পঢ়ুৱৈয়ে কম সময়তে কবিতাটোৰ গভীৰ অৰ্থ বুজি পায়।

ধূসৰ ভাষা:

প্ৰতীক আৰু চিত্ৰকল্পৰ ব্যৱহাৰে এক "ধূসৰ ভাষা"ৰ সৃষ্টি কৰে, যাৰ সিপাৰে কবিৰ গভীৰ অনুভূতি লুকাই থাকে।

অ-কাব্যিকতা:

আধুনিক কবিতাই অতিশয় কাব্যিকতাৰ অৱসান ঘটাইছে আৰু সাধাৰণ শব্দৰ ব্যৱহাৰ বৃদ্ধি পাইছে।

বুদ্ধিমত্তাৰ প্ৰয়োগ:

আধুনিক কবিতাই অনুভূতিৰ বাহিৰেও বুদ্ধিমত্তা আৰু অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়ে।

প্ৰতীক আৰু চিত্ৰকল্পৰ ব্যৱহাৰ:

আধুনিক কবিতাত প্ৰতীক আৰু চিত্ৰকল্পৰ এক বিশেষ স্থান আছে।

এইবোৰৰ ব্যৱহাৰে এক বিশেষ ধৰণৰ ধূসৰ ভাষাৰ সৃষ্টি কৰে, যাৰ মাধ্যমেৰে কবি নিজৰ গভীৰ অনুভূতি আৰু চিন্তা প্ৰকাশ কৰে।

এইবোৰৰ ব্যৱহাৰৰ বাবে আধুনিক কবিতাৰ পাঠকে নিজকে পঢ়াৰ বাবে সাজু কৰিবলগীয়া হয়।